

ΚΑΠΟΙΕΣ ΠΡΩΤΕΣ ΣΚΕΨΕΙΣ

ΜΕ ΑΦΟΡΜΗ ΤΟ ΠΕΡΙΒΟΗΤΟ ΧΑΡΑΤΣΙ

ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΡΝΗΣΗ ΚΑΤΑΒΟΛΗΣ ΤΟΥ

Η φύση και ό,τι υπάρχει σε αυτήν (γη, αέρας, νερό, ήλιος, πρώτες ύλες) προς χρήση, είναι και θα πρέπει να είναι ελεύθερα για όλους. Ο κόσμος δεν ανήκει σε κανέναν για να μπορεί να τον μολύνει, να τον καταστρέφει, να τον ιδιοποιείται, μα σε όλους με γνώμονα την ελεύθερη και ισότιμη ανάπτυξη της ανθρώπινης δραστηριότητας σε όλα τα πεδία της ζωής (οικονομία, κοινωνική οργάνωση, πολιτισμός, παραγωγή). Το σύστημα στο οποίο ζούμε, ο καπιταλισμός, εκθρεύεται κάθε τέτοια αντίληψη. Είναι ένα σύστημα που οικονομικά βασίζεται στην εκμετάλλευση της δικής μας εργασίας, στην υπερπαραγωγή προϊόντων, στη συνεχή αύξηση της κερδοφορίας του, στην κατανάλωση, στην υπερεκμετάλλευση του περιβάλλοντος. Τη γέννησή του ακολούθησε η επιβολή μιας κυρίαρχης τάξης, που εγκαθιδρύθηκε παίρνοντας με τη βία από εμάς τόσο τα εργαλεία να παράγουμε, όσο και τις πρώτες ύλες, χρησιμοποιώντας τα προς όφελός της, επιβάλλοντας ένα κοινωνικό σύστημα που έχει στα σπλάχνα του τη δημιουργία και διαιώνιση της φτώχειας, της εξαθλίωσης, της καταστροφής του περιβάλλοντος, των αποκλεισμών. Στον καπιταλισμό τα πάντα έχουν τιμή ακόμα και οι φυσικοί πόροι με αποτέλεσμα να γίνονται εμπορεύματα με σκοπό το κέρδος. Αντικείμενα ιδιοκτησίας, αγοράς και πώλησης, παραγωγής κέρδους, άντλησης υπεραξίας, συνεχούς κερδοφορίας για τα αφεντικά. Εμείς εργαζόμαστε για αυτούς, χωρίς να έχουμε ποτέ λόγο στη διαδικασία του τι παράγεται, πώς, γιατί και για ποιον. Εμείς, οι εκμεταλλεζόμενοι είμαστε διαχωρισμένοι από την ίδια τη δραστηριότητά μας, την παραγωγή. Γινόμαστε άλλος ένας συντελεστής της παραγωγής, όπως οι πρώτες ύλες. Τα αφεντικά, κατέχοντας τα μέσα παραγωγής (και ασφαλώς τους στρατούς για να τα προστατεύουν), καρπώνονται τον πλούτο που παράγουμε, επιστρέφοντάς τον σε μας σαν προϊόν που καλούμαστε να αγοράσουμε εκ νέου για να καλύψουμε τις ανάγκες μας. Επιπλέον η ατομική ιδιοκτησία χρησιμοποιείται σαν ένα μέσο εξαγοράς των αντιστάσεων, ουσιαστικά αφομοιώνοντας εν τη γενέσει της τη θέληση για επανάκτηση όσων δικαιωματικά μας ανήκουν. Αυτή είναι η διαδικασία συσσωρευμένης κλοπής εργασίας εκατοντάδων χρόνων, στο όνομα ενός συστήματος που ενώ κατέχει τα τεχνολογικά μέσα για να τραφεί δέκα φορές ο παγκόσμιος πληθυσμός διαιωνίζει την πείνα και την εξαθλίωση.

Όλα αυτά δεν τα θυμόμαστε με αφορμή το χαράτσι. Δεν είναι η πρώτη φορά που μας τα παίρνουν. Ο καπιταλισμός βασίζεται στη συνεχή εκμετάλλευση. Συνεχώς θα επιβάλλει όλο και πιο εξοντωτικούς όρους για τη ζωή μας. Αφού τα αγαθά και τα προϊόντα που παράγονται δεν τα καρπωνόμαστε ποτέ εμείς οι ίδιοι, ας τελειώνουμε με το δίλλημα πληρώνω – δεν πληρώνω. Ας αντιστρέψουμε το ερώτημα: Σε ποιόν να πληρώσουμε και τι; Σε ποιον χρωστάμε και τι; Η καθημερινότητά μας είναι αλλοτριωμένη σε όλα τα επίπεδα. Αυτό σημαίνει απλά ότι οι κοινωνικές σχέσεις έχουν ουσιαστικά διαρραγεί, ότι βασιλεύει η ανάγκη για ανέλιξη, ο φιλοτομαρισμός, η κατανάλωση. Μας έκαναν να πιστεύουμε πως το να κατέχεις είναι η βασική αρετή, πουλώντας μας έτσι ξανά και ξανά τον ιδρώτα μας μέσω των προϊόντων που παράγουμε και ξανά αγοράζουμε, πετάμε, συσσωρεύουμε. Το ίδιο θα κάνουν και τώρα ακόμη και με τα βασικά αγαθά, όπως το νερό και το ρεύμα. Η εποχή του «κοινωνικού κράτους» τελειώνει με έναν εκκωφαντικό πάταγο. Έχουμε πολλούς λόγους να πιστεύουμε πως το περίφημο «κράτος πρόνοιας» ήταν αποτέλεσμα μιας επιλογής των αφεντικών, ώστε να αποδυναμώσουν τους αγώνες των από κάτω, πουλώντας το παραμύθι για δημοκρατία, πρόοδο, συμμετοχή και μια ζωή με εξασφαλισμένα τα βασικά, δημόσια αγαθά. Συνεχίζουν έτσι, να μας τα παίρνουν, απλά με άλλο τρόπο. Αντί να μας σκοτώνουν, μας έκαναν να ταυτίσουμε το δημόσιο με το κρατικό, κάνοντας εμάς τους ίδιους υπερασπιστές μια καπιταλιστικής μορφής, που ντύθηκε με έναν πιο “δίκαιο” μανδύα. Αντί λοιπόν να διεκδικούμε από τα αφεντικά να βελτιώσουν τη ζωή μας δίνοντάς μας πίσω κάποια ψίχουλα, ας επιλέξουμε να την πάρουμε στα χέρια μας και με όπλο την αυτοοργάνωση να διαχειριστούμε συλλογικά τις ανάγκες μας σε όλες τις πτυχές της καθημερινότητας.

Άμεση συνέπεια της ανάλυσης που κάνουμε για το πώς παράγεται και διατίθεται ο κοινωνικός πλούτος είναι το πρόταγμα μας για κοινωνική στάση πληρωμών. Με αιχμή το χαράτσι έχουν στηθεί και λειτουργούν πολλές συνελεύσεις γειτονιών. Παρ’ όλα αυτά, δεν είναι μόνο το χαράτσι και οι κάθε είδους φόροι. Η κοινωνική στάση πληρωμών για εμάς είναι μια αρχική και σημαντική αντίδραση μπροστά σε κάποια νέα, εξοντωτικά, οικονομικά μέτρα.